

április 1. – szerda

A jelenések könyve 19,1: Ezek után hallottam, mintha nagy sokaság hatalmas hangon szólna a mennyben: Halleluja, az üdvösség, a dicsőség és a hatalom a mi Istenünké.

Sajnos, mostanában gyakran idézzük Jézus szavait, ahol ketten, vagy hárman gyűlnek össze az Ő Nevében, Ő azt ígérte, hogy jelen lesz. Azért idézzük gyakran, mert sok olyan közösség van, ahol nagyon kevesen maradtak a hívek, 10-20 emberből álló gyülekezet már nem is ritka mostanság. És ott is lehet idézni az igét, ahol sokkal többen vannak, de egyes alkalmakra ugyancsak kevés az érdeklődő. Isten Szava bizonyára megszólal a nagy közösségekben és a kevés ember között is, az ÚR szeretete kiárad egyformán minden emberre, bármilyen közösséghez tartozna is az. És ha szívből dicséri a közösség az URat, akkor az is kedves Ő előtt, amikor 4-5 rekedt hangú idős ember szinte csak próbálja énekelni a zsoltárt. Nincs értékbeli különbség aszerint, hogy nagy templomban vagy kis teremben, négyen-öten vagy több százan magasztalják az URat.

Abban mégis talán legtöbben egyetértünk, hogy fenséges, csodálatos, szavakban nehezen kifejezhetően gyönyörűsége az, amikor egy nagy templomban hatalmas tömeg dicséri az URat. Amikor megszólal egy gyönyörű orgona, és visszhangzik a zsoltár, s átéljük azt, amit a költő így fogalmaz: „dörgő fenséggel bűgött le rája a kálvinista templom orgonája”. Nem kisebbíti ez a kis kórusok, egy-két hangszerrel kísért énekek szépségét, értékét, de néha mégis lelket melengető az, ha alkalmunk van nagy gyülekezetben tiszta szívből Istent dicsőítő közösségben lenni. Sokszor elképzelem, s a gondolatot érelve vágyakozássá válik bennem a kép, ami itt van az igében: nagy sokaság, hatalmas hangon éneklie a halleluját. Alázattal és hálaadással rebegem, ennek a seregnek én is élő tagja vagyok, és mindörökké az maradok.

április 2. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 40,1: Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet! – mondja Istenetek.

A szülő nem csak fáradozik gyermekéért, hanem szüntelen gondját viseli, figyel rá, szükség szerint tanítja, bátorítja, vigasztalja. Amikor a gyermek felnő, a szülő már idősebb lesz, jólesik néha egy bátorítás, egy jó szó, vigasztalás a gyermek részéről. Isten népe számára mindenkor atyai szeretettel és figyelemmel viseltetett, szükség szerint bátorította, vezette népét, figyelmeztette a veszélyekre, óvta őket a rossz döntésektől, vigasztalta, amikor csüggedtek voltak. Bölcselkedve és némi pökhendiséggel gondolja és mondja néha az ember, hogy mindez egyirányú, hiszen minderre Istennek nincs szüksége. Nagycsütörtök éjszaka Jézus mégis kéréssel fordul tanítványaihoz, azt kéri tőlük, hogy imádkozzanak és virrasszanak Vele együtt, ők azonban elaludtak. Ami ezután következik, azt ebből a szempontból is érdemes végig gondolni, miszerint Jézus a kereszthaláláig hogyan vigasztal, bátorít, gondoskodik. Gondoljunk a kereszten alatt lévő anyjára, a mellette megfeszített gonosztevőre, arra, ahogyan szavaival és magatartásával még a római századost is meggyőzi az igazságról. Mit üzen Isten a prófétán keresztül népének, mivel vigasztalja őket? Hirdetteti, hogy vége a nyomorúságnak. Mi tudjuk, a legnagyobb nyomorúságunk, a bűn a kereszten lett megfizetve, Isten Fiának legnagyobb gyötrelme a mi legnagyobb vigasztalásunk. Köszönöm, Istenem.

április 3. – Nagypéntek

Máté evangéliuma 27,39-40: Akik elmentek mellette, a fejüket csóválva káromolták, és ezt mondták: Te, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt felépíted, mentsd meg magadat, ha Isten Fia vagy, és szállj le a keresztről!

Jézusnak sokkal könnyebb lett volna leszállni a keresztről, mint ott maradni. Neki nem jelentett volna nehézséget megtenni újra azt, amit Názáretben, amikor a város melletti szakadékhoz vitték, azzal a szándékkal, hogy onnan letaszítsák, de Jézus átment közöttük és eltávozott. Ugyanilyen egyszerűen írta volna az evangélista, Jézus nem maradt a kereszten, hanem eltávozott. Mindezt azért tehetné volna meg, mert amint tudjuk, az Atya mindent Jézus által teremtett, és Ő ismeri és uralja nem csak mindazokat, akik a földön a vizekben vagy a magasban vannak, hanem azokat a törvényeket is, melyek mindezt fenntartják. Jézus azonban nem a könnyebb utat választotta, hanem azt, mely által minket mentett meg. A sátán már az Éden kertjében is ezt tette, azóta is ezt teszi, kifordítja Isten szavait, akaratát. Nem igaz, amit mond az Isten, szólótt Évának, de magát Jézust is azzal kísértette meg, hogy elferdítette az igék jelentését. Most is ezt teszi, és sajnos, sokan hisznek neki, mondják a sátán akaratát: ha Jézus Isten Fia, le tud szállni a keresztről. Ma is vannak, akik így gondolkodnak, ha létezik Isten ezt, amazt tegye meg, lássam a csodát, akkor majd hiszek. Heródes is csodát szeretett volna látni. A bibliai igék, próféciák fordítva mondják, nem ahogyan a sátán, hiszen Isten így jelenti ki, hogy a Megváltó nem magát menti meg, hanem másokat. Ha leszáll a keresztről, akkor magát ugyan megmenti a földi szenvedéstől, de hogyan lehetne akkor próféciákat beteljesítő Isten Fia, ha nem szerez bűnbocsánatot, megváltást? Annyira nyilvánvaló az eredete ennek a kísértésnek, hiszen kitől származik a gúnyolódás, a mentsd magad szemlélet, a csodaváró, szenzációéhes gondolkodás? Jézusunk, adj lelki tiszta látást, hogy felismerjük azt, aki a Te örök ellenséged. Segíts, hogy kereszted alatt egészen más lelkülettel tudjunk megállni. Köszönjük Neked, hogy nem szálltál le a keresztről, hanem minden bűnünk büntetését elhordoztad. Tudjuk, valljuk, Te a kereszten haltál meg, s így minket mentettél meg, tudjuk és valljuk, Te vagy az örökkévaló Isten egyszülött Fia. Áldott légy uraknak Ura!

április 4. – szombat

János evangéliuma 16,27-28: Maga az Atya szeret titeket, mivel ti szerettek engem, és hiszitek, hogy én az Istentől jöttem. Én az Atyától jöttem, és eljöttem a világba, de most elhagyom a világot, és az Atyához megyek.

Jézus Krisztus szavai egyszerűen hangzanak, könnyen érthetők, mégis, nagyon fontos üzenetet fogalmaz meg ebben a kijelentésben Megváltónk. Ő jól tudta, honnan jött, és hova tart az élete, s ezt tudni ma is nagyon fontos lenne minden embernek. Tudni, elfogadni, tudatosan haladni a cél felé, mindez tartalmas életet jelent. Az ember ma elképzeltetlen összegeket költ arra, hogy kutassa az élet és a világ eredetét, ezek célját már nem is próbálja megfogalmazni, vagy ha mégis megkísérli, eltérő válaszok százait fogja hallani, melyek nem csak eltérőek, hanem sokszor egymással ellentétesek is. Az egyes ember is küzd ezekkel a kérdésekkel. Találón fogalmazta meg korunk egyik nagy teológusa, hogy az Istent nem ismerő ember véletlenül születik a világba, majd céltalanul bolyong életében, míg jó esetben végelgyengülésben hal meg. Isten gyermekei viszont azt vallják, folytatta ugyanaz az igehirdető, hogy eleve elrendelésből, azaz Isten akaratából születtünk, az Ő vezetése szerint, áldásaival élünk, mégpedig céltudatos életet, mert életünknek célja van, s ez nem más, mint az Istennel való örök és tökéletes közösség. Aki tudja, honnan jött és merre tart, az tudni fogja azt is, hogy miként éljen, hogyan teljesítheti legjobban küldetését. Jézus erről beszél tanítványainak, Ő az Atyától jött, Hozzá megy vissza, de földi életének célja az a kereszt, melyet tudatosan vállal, a mi megváltásunkért. Mint Isten megváltottai, tudjuk: Ő alkotott minket, Krisztusban élünk a földön, s Vele leszünk az örök dicsőségben.

április 5. – húsvétvasárnap

Lukács evangéliuma 10,21: Abban az órában így ujjongott Jézus a Szentlélek által: Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcsek és értelmesek elől, és felfedted az egyszerű embereknek. Igen, Atyám, mert így láttad jónak.

Húsvét Jézus feltámadásának ünnepe, egyúttal annak záloga, hogy mi sem maradunk a halálban, hanem feltámadunk és Isten országában Vele együtt leszünk. Jézus feltámadása felől, és a magunk örök élete felől is csak Isten győzhet meg minden embert. Nem azok hisznek, akik sokat olvastak erről, nem azok, akik különös képzésen vesznek részt, nem örökölheto a hit, nem vásárolható meg. Még azt is sokszor tapasztaljuk, hogy nem az ésszerű magyarázatokon múlik a hit, s nem annak függvénye, hogy milyen érvekkel igyekszünk valakit Istenhez hívogatni. Mindezek hasznosak, mindezt Isten felhasználhatja arra, hogy valakinek a szívét elkészítse a Vele való találkozásra, de a meggyőzés Isten munkája, csodája. Ő hívta el az övéit, Ő szólítja meg őket, Ő fedi fel Önmagát, és az igazságot azok előtt, akiket kiválasztott. Ezért van az, hogy sokszor a bölcsek nem értik, az értelmesek nem tudják felfogni és elfogadni, de akiknek Isten kijelenti, azok szívből örvendeznek Isten munkájának.

Nem akarunk senkit elítélni, de látjuk ma is, hogy a világ örvendez annak, hogy húsvét van, mert szabad napokkal jár az ünnep, és hozzá tartozik a rokonokkal, barátokkal való találkozás, ünnepi ebéd, kikapcsolódás. Aki viszont tudja, hogy Megváltója érte halt meg a kereszten, az húsvétkor szívből köszönetet mond Istennek, hogy feltámasztotta Őt, hálás szívvel mond köszönetet, hogy a húsvét a megváltott ember feltámadásának is záloga. Az ének szavaival imádkozunk: *mindig közellévő, jelentsd Magad nékem, ne lakhasson más e szívben.*

április 6. – húsvéthétfő

A jelenések könyve 1,17-18: Én vagyok az első és az utolsó és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai.

Olyan dolgokról beszél Jézus, melyeket nem tudom, hogy érthet-e halandó ember, én megvallom, inkább csak valamicskét sejtek mindebből, de ez a kevés is elég ahhoz, hogy szívemben öröm és csodálat váltsa egymást. Jézus az első, tudjuk az Írásból, hogy a világ alapítása előtt Ő már az Atyánál volt, és ott volt a teremtésnél is, sőt, minden Ő általa teremtett. Mindezt hitünkkel fogadjuk el, mint az egy igaz Isten kijelentését, de a teremtés mikéntjét sem ismerjük, a teremtés előttről pedig a Biblia is nagyon szűkszavúan beszél. Jézus az első a halottak közül, látjuk Őt húsvétkor, amint találkozik az övéivel, de a feltámadást nem tudjuk megmagyarázni, az Ő húsvét utáni földi jelenléte is titkokat rejt még előttünk. Ő megjelent a zárt ajtó ellenére tanítványai között, hogy csak egyet említsünk a felfoghatatlan, de annál csodálatosabb valóságból. Érdemes az ige minden szaván elgondolkodni, Jézus az utolsó, az élő, Az, Aki örökké él, Aki a pokol és a halál fölött is tejhatalommal rendelkezik. Nem a hogyanokon van a hangsúly, mert azok meghaladják értelmünket, hanem Jézus Krisztuson. Húsvétkor a Feltámadott, élő Krisztussal lehet találkozásunk, közösségünk, az Ő minden megváltott gyermeke tudja, hogy Ő győzött, és olyan országot készít nekünk, melynek dicsőségét ma még el sem képzelhetjük. Kezében a legjobb helyen van életünk, húsvétkor ezért is hálát adhatunk, hogy a győztes, örökké élő és dicsőséges Krisztushoz tartozunk.

április 7. – kedd

A zsoltárok könyve 116,3-4: Körülfontak a halál kötelei, a sírtól való rettegés fogott el engem, nyomorúságban és bánatban van részem. De az Úr nevét hívom segítségül: Ó, Uram, mentsd meg életemet!

Rettegés, nyomorúság, bánat... Épp húsvét után? Jézus feltámadása hatalmas győzelem, a győztesek és seregük ünnepelni szoktak, a győzelmek után jobb idők köszönnek be. Igen, csak ne essünk a virágvasárnapi tömeg tévedésébe, Jézus győzelmének gyümölcseit ne földi körülmények javulásában keressük. Jézus Krisztus virágvasárnap nem földi királyként vonult be a szent városba, húsvétkor pedig nem földi életet kényelmesebbé, gazdagabbá tevő győzelmet vívott ki. Akik találkoztak a Feltámadottal, azok tudják, hogy Ő él, ígérete igaz, minden nap velünk van, mindez azonban nem változtat azon, hogy egyszer meghalunk, amíg pedig a földi életünk tart, addig tart a küzdelem, van nehézség, nyomorúság. A Feltámadottal találkozáskor szívünkben ott az öröm, a békesség, az élő hit és a biztos reménység, ezek ellenére néha kerülünk olyan helyzetbe, amikor emberileg megijedünk, félünk, s ilyenkor segítségért kiáltunk Istenhez. A zsoltáros is Istenhez kiáltott bizalommal, nekünk húsvét után még több okunk van erre a bizalomra, hiszen tudjuk, hogy ahhoz a Királyhoz fordulunk segítségért, aki még a halál felett is győzedelmeskedett. URam, ments meg engem!

április 8. – szerda

Lukács evangéliuma 18,16: Jézus azonban magához hívta őket, és így szólt: Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne akadályozzátok őket, mert ilyeneké az Isten országa.

Arról számolnak be statisztikák, hogy azon országok fejlődnek legjobban, melyekben a vezetők egymásfél évtizede felfedezték az oktatás fontosságát, és komolyan odafigyeltek az oktatás és nevelés minőségére, az odafigyeléshez hozzáértve az anyagi ráfordítást is. A furcsa, vagy inkább szomorú az, hogy ezen tapasztalat ellenére, sok helyen még mindig nagyon kis hangsúly van a jövő nemzedék nevelésén, erre kevés a pénz, nincs megfelelő és elégséges szakember, mert nincs igazán akarat. Ezeken a helyeken a vezetők még mindig azt gondolják, hogy a javulást a gazdasági nyereség hozza el, mégpedig nagyon gyorsan. A Szentírásban már az ószövetségi időben nagy hangsúlyt fektetett Isten arra, hogy népének szívére kösse, mire tanítsák a következő nemzedéket, miről beszéljenek a felnőttek a gyermekeknek.

Jézus parancsát eddig kétféleképpen értettem, most egy harmadik üzenetet is kaptam az igéből. Az első gondolatom mindig a megtörtént esemény volt, Jézus körül gyermekek is vannak, Ő azt kéri, hogy azokat ne tartsák távol Tőle, *Jézus szeret minden kicsi gyermeket, minden kicsi gyerek jöhet Hozzá*. Az ige azt is üzeni, hogy mi, felnőttek is gyermeki önzetlenséggel, tiszta szívűséggel, érdektelen szeretettel jöjjünk Jézushoz. Ma ezekhez az igéből még azt az üzenetet is felfedeztem, melyben Jézus megszólítja a mai felnőtteket, s azt üzeni, hogy ne tartsuk vissza a gyermekeket Tőle. Olyan világban élünk, melyben egyre inkább babonának tartják a vallást, s a jövő nemzedéket olyan úgynevezett tudományra akarják egyre többen oktatni, melyben nincs többé helye Istennek, Jézusnak, hitnek. Sajnos, már erre is van nem is kevés példa, mi történik az olyan közösségekben, ahol Istennek nincs többé helye. Ha a jövőnkre felelősen gondolunk, és ha gyermekeink javát szeretnénk, nem csak földi dolgok birtoklásában, hanem lelki egyensúlyban, céltudatos életben is, akkor Jézus szavait komolyan kell vegyük, s arra szükséges törekedjünk, hogy ezt mások is meghallják, megfontolják és elfogadják: engedjük Jézushoz a gyermekeket.

április 9. – csütörtök

Pál második levele a thesszalonikaiakhoz 2,16-17: Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.

Nemrég arról beszélgettünk fiatalokkal, hogy ők milyen ajándékot fogadnának szívesen szeretteiktől. Az első válaszoló nagyon őszintén mondta, mások nem ismerik az ízlésemet, én legszívesebben pénzt várok mindenkitől. A többiek kissé szelídebben fogalmaztak, de az elvárások az anyagiak terén maradtak, elektronikai eszközöket, ruhát, és más tárgyai ajándékot vártak és fogadtak volna szívesen. Amikor szóba jött, hogy lehetnek olyan ajándékok is, melyek értékét nem lehet pénzben kifejezni, nevezzük őket lelki ajándékoknak, akkor már eszükbe jutott, hogy valóban fontos lehet néha egy jó szó, egy kiállítás, egy bátorítás, fontos lehet valakinek a barátsága is.

A Szentírás sokszor beszél arról, hogy a mi Istenünk szerető Isten, Aki kedvét leli abban, ha gyermekeivel jól tehet, ha megajándékozhatja őket, Isten ajándékait leggyakrabban áldásnak nevezi a Biblia. Kérdés, hogy a mai ember számára Isten áldása érték-e, ajándékként fogadja, vagy sokszor úgy viselkedik, mint az udvarias fiatal, aki kedvesen megköszöni a nagyszülők ajándékát, majd szobájába érve kukába dobja, mint számára értéktelen kacatot? A mai íge arról szól, hogy Isten minket örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg. Ha nem csak felületesen olvassuk ezt, mint jól ismert kifejezésekről szóló jól ismert üzenetet, felismerhetjük ezen ajándékok értékét, s azt is, hogy ezeket igazán csak Isten adhatja nekünk. Ezek az isteni ajándékok akkor válnak legértékesebbé, amikor vigasztalásra szorulunk, amikor reménytelenek vagyunk. Ha nem dobjuk el az üzenetet, mint számunkra értéktelent, még jól foghat, alkalomadtán elővehetjük, emlékezhetünk arra, hogy nem szükséges vigasz és remény nélkül maradjunk, mert ezeket Isten nekünk ajándékozta, az Ő ingyen kegyelméből.

április 10. – péntek

Pál levele a rómaiakhoz 6,18: Miután tehát megszabadultatok a bűntől, az igazság szolgálivá lettetek.

Ez egy nagyon jó hír, csak épp sokan nem tudják, mit is kezdjenek vele. Azt írja az apostol hogy megszabadultunk a bűntől, és mi hisszük, hogy valóban beteljesedik az, amit a másik apostol ír, hogy ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Isten, megbocsátja azokat. Ilyen értelemben megszabadultunk a bűntől. Abban a értelemben is igaz, hogy megszabadultunk a bűntől, hogy a mi URunk Jézus Krisztus magára vette bűneink terhét, megfizette a bűn büntetését, így mi már nem tartozunk azzal, tehát megszabadultunk. Mégis, érezzük, hogy valahogy mindez nem teljes, mert ha azt mondjuk, hogy megszabadultunk a bűntől, szeretnénk olyan életet élni, melyben már nem vétkezünk, hiszen megszabadultunk. Márpedig ez sajnos, nem igaz, ugyan vétkezni nem akarunk, mégis gyarló emberekként még mindig megbántjuk Isten és embertársainkat is bűneinkkel.

Jézus szavai segítenek megérteni az ígét, Ő mondja, hogy bűn az, hogy nem hiszünk Őbenne. A bűn, az egyetlen bűn az, hogy nem hiszünk Isten Fiában, és így nincs közösségünk Vele, és nincs közösségünk Általa Istennel sem, el vagyunk szakítva Istentől. Amikor viszont felismerjük elveszett állapotunkat, megbánjuk és megvalljuk bűneinket, elfogadjuk az ÚR kegyelmét, akkor az Ő gyermekei leszünk. Nem tökéletes, még nem büntelen emberek, ha bűn alatt az elkövetett vétkeinket értjük, mégis, szabadok a bűntől, olyan értelemben, ahogy Jézus mondja, mert már hiszünk Őbenne, s nem vagyunk elszakítva Tőle. Ez az állapotunk, illetve ennek tudatosítása segíthet abban, hogy megszabaduljunk az elkövetett bűnűktől is, hiszen nem vagyunk többé a bűn kényszere alatt. Legyünk így az igazság szolgálói, amit legjobban úgy érhetünk el, ha Annak szolgálunk, Aki önmagáról mondta: Én vagyok az Igazság.

április 11. – szombat

A példabeszédek könyve 16,7: Akinek életútját kedveli az Úr, azt még ellenségeivel is összebékíti.

Isten gyermekei ezt tapasztalatból tudják, hogy így történik. Mit tehet az ember, ha nem rosszakarója embertársának, az mégis bármi oknál fogva ellenségesen viselkedik? Van néhány lehetőség, ezek között valószínű, hogy a legutolsó lenne legtöbb ember sorrendjében az ellenség szeretete, jóakarattal és jó tettekkel való megnyerése. Az emberek nagy többsége az ellenséget első sorban legyőzni, megszegyeníteni, elnémítani szeretné. Ha ezt nem tudja elérni, akkor igyekszik a legegényesebb kompromisszumra, valamiképp elérni azt, hogy békén hagyják. Van, amikor nincs más lehetőség, mint elmenekülni, elkerülni amennyire csak lehet az ellenséget. Jézus ezek helyett az ellenség szeretetét kéri követőtől, Pál apostol pedig azt írja, hogy a rosszat jóval győzzük le. Isten gyermekeiként erre törekszünk, de sokszor elég kevés sikerrel. Néha rajtunk is múlik a sikertelenség, nem tudjuk elég őszintén, krisztusian szeretni ellenségeinket, máskor mindkét fél emberi gyarlóságán, közeledés helyett a maga igazához és álláspontjához való ragaszkodáson bukik a megbékélés. Itt is igaz, hogy ami embereknek lehetetlen, az Istennek lehetséges. Igen, Isten meg tudja, és meg is szokta azt tenni, hogy összebékít az ellenséggel, jóakarónkká teszi azt, aki addig rosszakarónk volt. Ez pedig nagy nyereség, legalább négyszeres öröm. Öröm a hívőnek megtapasztalni Isten munkáját, felszabadulni az ellenség rosszakarat miatti aggodalomtól. Öröm annak is, aki belátja Isten világosságában, hogy rosszul tett valamit, és megváltozik. Öröm Istennek is, mikor békeességben élnek az atyfiak. A közösségnek is öröm az, ha nem veszekedés, rosszakarat uralkodik az emberek között, Isten munkájára rácsodálkozhat minden ember, mások is, akik ellenségesen viselkednek, kérhetik az ÚR megbékítő munkáját. *Az ÚR csodásan működik...*

április 12. – vasárnap

Mózes első könyve 12,2: Megáldalak... és áldás leszel.

Ha nem találkoztunk volna már nagyon sokszor azzal, hogy Isten gondolatai mások és magasabbak az emberéinél, azt mondanánk, hogy esetleg nyomdahiba csúszott be a szövegbe, s kijavítanánk a szerintünk helyesre, ahogyan azt az emberi logika gondolja: megáldalak és áldott leszel. Mert a mi gondolkodásunk szerint akit megajándékoznak, az megajándékozott, akit valamivel megtisztelnek, az megtisztelt, akit pedig Isten megáld, az áldott. Isten másként látja, másként jelenti ki ezeket, hiszen akinek Ő megbocsátja bűneit az nem csak kegyelmet, bűnbocsánatot nyerő ember, hanem ő maga is tovább kell adja a kegyelmet, neki is meg kell másoknak bocsátani. Megváltónk azt mondta követőinek, hogy ahogyan Ő cselekedett velük, nekik is azonképp kell egymással cselekedni. Pál ezt úgy foglalja össze, hogy felszólít, az az indulat legyen bennünk, mely volt a Krisztus Jézusban.

Isten azt mondja Ábrahámnak, hogy megáldja őt, és nagy néppé teszi. Amikor hiteles ígéretet kapunk valakitől, mi elképzeljük, milyen is lesz majd az, amikor a megígért ajándékok, áldások birtokában leszünk, mennyire meggazdagítják majd azok az életünket. Az ÚR viszont azt mondja kiválasztott szolgájának, hogy az Ő áldása által Ábrahám másokat fog első sorban meggazdagítani, mások számára lesz áldássá, az Istentől jövő áldás közvetítőjévé válik. Isten szolgája az Ő eszköze ajándékainak továbbadásában. Próbáljuk elgondolni, milyen sok áldást adott nekünk Isten. Legyen készen Isten gyermeke átadni az Úrtól kapott bűnbocsánatot, kegyelmet, vigaszt, vezetést, minden áldást. Ha ezt tesszük, megtapasztaljuk majd a Példabeszédek könyvének ígéretét: aki mást felüdít, maga is üdül.

április 13. – hétfő

Mózes harmadik könyve 25,17: Ne csapjátok be honfitársatokat! Féld Istenedet! Én, az Úr vagyok a ti Istenetek.

Diákkoromban olvastam és hallgattam olyan prédikációkat, melyekben az ige hirdetői arra szólították fel a hallgatókat, hogy ne engedjenek a kísértésnek, ne hagyják óemberüket felül kerekedni, ne csapják be ravaszul felebarátaikat. Akkor ezeken az üzeneteken kissé csodálkoztam, miért is kell elhangozzanak, hiszen úgy gondoltam, hogy aki egyszer Isten gyermeke lett, az többé nem törekedhet a hamisságra, bűnre, Isten gyülekezetében ilyesmi nem fordul elő. Azóta eltelt egy kis idő, s már van nem csak jó pár fehér hajsza, hanem szomorú tapasztalatom is arról, hogy miért szükséges a mai ígét hirdetni. Igencsak elszomorító az, amikor olyan emberek, akikkel együtt mondjuk a templomban az ÚR imáját, a hétköznapiakban úgy viselkednek, ahogyan azok, akik nem hisznek Istenben. Sőt, ma már nyíltan vállalja sok keresztyén, hogy a mai világban csak így lehet élni, megmaradni, ha minden eszközzel a magunk javát keressük. Hallottam már olyan vallomást, hogy hiszünk mi Istenben, imádkozunk is, de a vásárban nem lehet másként eladni egy állatot, bármilyen eszközt, gépet, csak úgy, ha a hibáit elhallgatjuk, a teljesítményét felnagyítjuk. Vagyis a templomban a mellettem levő ember a testvérem, a vásárban pedig egy vevő, ott már nem a hitélet szabályai érvényesek, hanem a vásár mai szokásai.

Az ige azt mondja: féld Istenedet! Azaz tekints Istenre! Magadra is nézhetsz, de ne csak a nyereséget, hasznodat keresd, hanem lásd, kivé lettél. Tekints az úgynevezett vevőre is, felebarátod ő, aki veled együtt nevezi mi Atyánknak az Istent. A legfontosabb mégis az, hogy féld Istent, Aki úgy jelenti ki magát ebben az ígében, hogy a ti Istenedek. Egy Atyának gyermekei vagyunk, legyünk testvérek a templomban és az élet minden körülménye között.

április 14. – kedd

Jeremiás siralmai 3,58: Te perelted, Uram, peremet, és megváltottad életemet.

Régen azt gondoltam, hogy az csak filmekben fordulhat elő, hogy egy nyilvánvaló bűncselekmény után a vétkest szabadon bocsátják, ha jó ügyvédje van, aki nem a tényeket tagadja, hiszen azok mindenki előtt világosak, hanem valamilyen eljárásbeli hibába akad bele. Ma már látom, hogy olyan emberek, akikről egész környezetük, esetenként egy kisebb város tudja, hogy pár évvel korábban alig éltek egyik napról a másikra, hirtelen meggazdagodnak, de nagyon, s noha mindenki ismeri azt, hogy miként, esetleg olyat tettek, amit nem is lehet eltitkolni, eltakarni, mégis becsületes emberekként tetszelegnek, ha jó ügyvédet fogadnak. Sajnos, sok esetben csak ilyen az emberi igazságszolgáltatás, a legjobb, ha semmilyen közünk nincs semmilyen szinten az emberi joggal, igazsággal.

Isten igazsága egészen más. Amikor Ő ül a bírói székben, ott nem lehet mellébeszélni, elferdíteni dolgokat, Őelőtte mindenek leplezetlenül állnak meg. Ha a tökéletes igazságszolgáltatásra gondolunk, akkor talán mindenki előtt egyértelmű, hogy nincs ember, aki felmentést érdemelne. Ha azonban jobban körülnézünk, furcsa felfedezésre jutunk, a Római levél alapján. Kiderül ugyanis, hogy Isten gyermekeinek tárgyalásán egy valaki méltó arra, hogy kárhoztasson, de az a Valaki éppen az a Krisztus, aki meg is fizette előre minden tartozásunkat, magára vette bűneink terhét, elviselte azok büntetését. Jeremiás még azért imádkozik az ószövetségi nép nevében, hogy a földi ellenséggel való szüntelen feszültségben, harcban Isten legyen az, aki értük perel, harcol, munkálkodik népe békeességéért, jóléte érdekében. Mi viszont azt is tudjuk, hogy Isten életünket nem a földi ellenségtől váltotta meg első sorban, hanem a kárhozattól. Mi mindnyájan a sajátos isteni igazságszolgáltatás érthetetlen kegyelemből való haszonélvezői vagyunk. A mi perünk a kereszten dőlt el, s azóta bizonyosan tudjuk és valljuk, megváltott életű emberek vagyunk.

április 15. – szerda

Az apostolok cselekedetei 16,25: Éjfél tájban Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent, a foglyok pedig hallgatták őket.

Az előző versekben arról olvasunk, hogy a sokaság Pálra és Szilászra támadt, az előjárók letépték ruháikat, megbotoztatták őket, sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket. Lehet, hogy a világ azt várja, hogy a keresztyének minden helyzetben megalázkodjanak, minden szenvedés ellenére békességgel szívükben magasztalják Istent, lehet, hogy Isten gyermekei közül is sokan úgy vélik, hogy az apostolok magatartása természetes, minden hívő így cselekedett volna. Mindezek ellenére azt gondolom, nagyon kevesen tettek volna ugyanígy helyettük, magamat első helyre helyezve azok sorában, akik nem valószínű, hogy éjfél tájban tudtam volna imádkozni és énekelni. Ma is vannak olyanok, akik hitükért szenvednek, de elég távol vannak tőlünk, nem csak földrajzilag, hanem azért is, mert nincs igazán szinte semmiféle kapcsolatunk velük. Mi legtöbbször békességben élünk, nem kell szenvedést vállaljunk Megváltónkért, hitünkért. Ha viszont a legkisebb sérelem ér, ha egy rossz szóval megbántanak, néha az annyira fáj, hogy alig tudunk imádkozni, ha Isten elé járulunk, akkor csak arra van erőnk, hogy hosszasan elmondjuk, milyen nyomorultak vagyunk, milyen nehéz az életünk. Az ígét olvasva nem tudok mást tenni, mint megszégyenülve kérem Isten bocsánatát panaszaimért, csüggedésemért, sóhajtozásaimért. Megköszönöm Neki, hogy megőrzött a komoly megpróbáltatásoktól, és kérem kegyelmét, hogy akármit is engedne meg életemben, adjon hozzá olyan lelkiületet, hitet, Benne való bizalmat, mint az apostoloknak volt, a mai íge szerint.

április 16. – csütörtök

Jeremiás siralmi 1,18: Igazságos velem az Úr, mert szembeszálltam parancsával.

Miben igazságos Isten, a próféta szerint, aki a nép nevében szól? A Bibliának ez a fejezete az egyik legrettenetesebb leírása a szenvedésnek, annak az állapotnak, amire jutott a választott nép, az a közösség, mely egykor ékesség volt a nemzetek között. Az, aki szemléli a szörnyű állapotokat, azt is tudja, hogy mindez nem történhetett volna meg Isten jóváhagyása nélkül, sőt, az előző vers szerint maga Isten rendelte az elnyomókat. A siralmak könyvének fájdalmas éneke mégis azt mondja, Isten igazságos volt népével.

A szenvedésre sokféleképpen válaszol a mai ember. Van, aki tiltakozik, a maga igazát ismételve. Mások nem szűnnek meg a miértekkel, egyesek beletörődnek a változhatatlanba. Isten gyermeki azonban tudják, hogy semmi nem véletlen, és semmi nincs Isten akaratán kívül. Ha Ő megengedi a nyomorúságot, annak ok, és főleg célja van. Amikor pedig ezeket csendben elkezd Isten embere végig gondolni, akkor megfogalmazódik a mai vallomás: Istennek igaza van, igazságosan és jogosan cselekedett. Jeremiás, és vele a megmaradt szenvedők azt is látják, hogy mindennek oka az, hogy szembeszegültek Isten akaratával. A szenvedés okainak megkeresése, a bűnök felismerése és megvallása az első lépés lehet Isten felé, hiszen az ÚR fenyítése nem jelenti az Ő végleges elfordulását. Aki még a büntetés idején is Istent tudja keresni, az a zoltárossal együtt felismerheti majd, hogy Isten a töredelmes és megtört szívet nem veti meg.

április 17. – péntek

Jakab levele 4,12: Egy a törvényadó és az ítélőbíró, aki megmenthet és elveszthet. De ki vagy te, hogy ítélkezel felebarátod felett?

Az íge kérdésére jó, ha Istennél keressük a helye választ. Isten gyermekei ezt egyik első leckeként tanulják meg, majd nagyon sokszor megtapasztalják, hogy mennyire fontos lecke volt ez: mindenben

először Istent kérdezzük. Az ÚR teremtette a mennyet, a földet, és mindazt, ami azokban van, Ő tartja fenn mindezeket, ezért Ő ismeri legjobban a világot, az embert. Mi emberek sok kárt tettünk már a világban, sok szenvedést okoztunk és okozunk folyamatosan egymásnak is, a helytelen önértelmezés miatt. Arra a kérdésre, hogy ki vagy te, az egyik végleten azt mondja az ember, hogy haszontalan, mindenre alkalmatlan senki, a másik pedig úgy gondolja, és sajnos ezen gondolatának sok következménye is van, hogy ő a világ közepe, minden őérte van, mindent, mindenkit és bárhogyan felhasználhat, ha kedve tartja. Ehhez a másodikhoz van közelebb aztán az olyan ember, aki ítélkezik mások felett. Abban a társadalomban, melyet szabadnak neveznek, az emberek úgy értelmezik sokszor a szabadságot, hogy bármit tehetnek és bármit elbírálnak, szabadon véleményt nyilváníthatnak bárkiről, és főleg bárhogyan. Nagyon hiányzik a megbecsülés, a tisztelet, az előzékenység és ezek minden rokona az olyan emberek életéből, akik ítélkeznek, hiszen bíraskodásukkal legtöbbször magukat jobbnak, mások fölött valónak gondolják. Nem kell e kérdést túlbonyolítani, hiszen ennyire egyszerű: az emberek és cselekedeteik, életük helyes megítélése Isten dolga, és egyedül Isten képes és jogos ezt megtenni. Mi az Ő vezetését és világosságát kérjük, hogy helyesen értsük meg a magunk feladatát, s tudjuk azt az ÚR segítségével cselekedni.

április 18. – szombat

Mózes második könyve 4,12: Most azért csak menj: majd én segítségre leszek a beszédben, és megtanítalak arra, hogy mit beszélj!

Nem lehet véletlen az, hogy belekerült a Bibliába ez az ígélet. Nem lehet az, hogy egyetlen egyszer, egyetlen egy személynek szólt volna így Isten. Nekem minden nap szükségem van erre. Nem csak akkor, amikor ígét hirdetek, noha akkor különösen is fontos, hogy Isten ne engedje, hogy a magam gondolataival maradjak, vagy mások által megfogalmazott, egyébként jó és hasznos igazságokra szorítkozzak csupán, hanem Ő tanítson szüntelen arra, hogy mit mondjak. Itt viszont Mózes nem a választott népnek készül prédikálni, hanem az őket fogságba tartó nép vezetőjéhez kell Isten által küldve elmenjen, a fáraónak kell átadni Isten üzenetét. Van, amikor hitben testvéreinkhez szólunk, Isten üzenetét közvetítve, és van, amikor az ÚR olyanokhoz küld, akik nem ismerik, vagy nem ismerik el Őt. Minden esetben akkor lesz eredményes a találkozás, ha Isten akaratát szóljuk. Mindenkor nagy felelősség azt mondani, hogy ez az ÚR szava, ez Isten üzenete. Ehhez első sorban megszólítottunk kell lennünk, hittel és alázattal kell a királyi trónus elé járuljunk, és könyörögnünk az üzenetért. Egyszer egy hitben élő igehirdetőt hallottam így imádkozni, nem szó szerint idézve: *URam, ennek a közösségnek most semmi szüksége rám, s az én gondolataimra, bármennyire jónak is ítélném meg azokat. Itt mindenkinek Rád van szüksége, és arra, amit Te üzensz a közösségnek és egyenként minden embernek. Cselekedd meg azt a csodát méltatlan szolgáló által, hogy ez megtörténhessen, az ige eljusson a szívekhez, s elvégezze azt, amiért küldötted.* Ma tegyük hozzá: a világon minden keresztyénnek és minden hitetlennek egyaránt Istenre és az Ő szavára van szüksége. Tegyen minket az ÚR alkalmas szócsövekké, tanítson meg minket minden alkalommal arra, amit Nevében beszélünk kell.

április 19. – vasárnap

Pál levele a filippiekhez 2,9-10: Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

Az ÚR imájának elején Isten Nevének megszenteléséért könyörgünk, a mai ige pedig Jézus Nevének felmagasztalásáról szól. Ma nem csak azok élnek vissza Isten és Jézus Nevével, akik káromolják az Atyát és egyszülött Fiát, hanem olyan korban élünk, amikor alig tartja már az ember fontosnak azt, hogy megfelelő tisztelettel emlegesse Isten Nevét. Sajnos, már mi magunk is sokszor úgy beszélünk Istenről, hogy észre sem vesszük a tisztelet hiányát, már a keresztyének is csak a nagyon durva vicceken botránkoznak meg, azokon is némi képmutatással, ha nincs rendkívül csúnya dolog, akkor Isten Nevét nagyon sok összefüggésben megtűrjük, emlegetjük. Senki felé ne mutogassunk újjal, ne soroljuk a hiábavaló példákat, ne legyünk képmutatóak, amikor sápítózunk csak azért, mert így illik. Ezek helyett inkább döntsük el magunkban, hogy jobban odafigyelünk Istenre, még szorosabb közösségben akarunk Vele lenni a nap minden percében, és igyekezzünk tudatosan arra, hogy minden lehetőséget kihasználva magasztaljuk az Ő Nevét. Megváltó Jézus Krisztusunk Neve előtt nem úgy hajlunk meg, hogy valahányszor környezetünkben elhangzik az Ő Neve, hajlongani kezdenénk, hanem azáltal, hogy Róla mindig tisztelettel beszélünk, mint életünk Uráról, beszédünkkel, magtartásunkkal egyaránt hirdetjük, Ő a mi Urunk, királyunk.

április 20. – hétfő

Máté evangéliuma 7,8: Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitvatik.

Valahányszor az ígét hallottam, erről elmélkedtem, szinte mindig két dolog jutott eszembe, ezeken volt a hangsúly. Az első üzenet leggyakrabban az volt számomra, hogy kap, talál, megnyitvatik, egyszóval Isten meghallgatja gyermekeinek imáját, óhaját, látja szükségüket, gondot visel róluk. Nem utolsó sorban megerősít hitünkben, bizodalunkban az, amikor kéréseinkre így válaszol. A másik fontos üzenet az volt, hogy mindenki, aki kér, az kap, és értelemszerűen a mindenki a másik két igényre is érvényes. Itt már inkább további kérdések fogalmazódtak meg bennem, s főleg annak okát kerestem, hogy miért nem mindig tapasztaljuk meg az imáink meghallgatását ennyire egyértelműen. Nem jól, nem jót kérünk, lehet, hogy javunkra van a későbbi vagy a más módon érkező Isteni segítség, folytattam az elmélkedést. Ma ezekhez egy harmadik üzenet csatlakozott számomra: kérj, keress, zörgess. Nem lég azon gondolkodni, hogy aki kér, az kapni fog, vajon mikor, vajon hogyan, hanem el kell indulni, kéréseinkkel Isten elé szükséges járulnunk. A kérésekkel nincs is nagy gond, elég gyakoriak azok imáinkban, de a folytatásban keresésről, zörgetésről beszél Jézus. Engem szólít meg az ígével Megváltóm, buzgóbban kell keressem Isten országát és az Ő igazságát, hűséggel és kitartóan kell zörgessek a kegyelem ajtaján. Ma arra igyekszem figyelni, hogy ne a választ, az eredményt lessem, az ajtó megnyílását, hanem az Úrra figyelve kérjek, keressek, zörgessek.

április 21. – kedd

Jób könyve 40,3-4: Jób ekkor megszólalt, és így felelt az Úrnak: Bizony, könnyelmű voltam! Mit felelhetnék neked? Kezemet a számra teszem.

Emeljük ki a mai napra Jób három mondatából a középsőt: mit felelhetnék Neked? Azt mondják azok, akik elemzéseket készítenek, hogy az internetes csevegés sikerének egyik legfontosabb eleme az, hogy a gép mögött ülve írunk, s nem látja a másik ember még csak az arckifejezésünket sem. Így pedig könnyen lehet bármit írni, nincsenek árulkodó jelei a képmutatásnak, hazugságnak, és legtöbb esetben következményei sincsenek a valóságtól távol eső nyilatkozatoknak. Mindnyájan láttunk már olyan embert, aki egy társaságban valamit mesélt, dicsekedett, s váratlanul megjelent egy családtag, vagy munkatárs, barát, aki szemtanúja volt az épp ecsetelt történéseknek, s hirtelen a mesélő másként kezdte mondani a történetet. Ha valaki tudja, miről van szó, vagy még inkább, ha valaki hozzánk közel

álló jól ismer minket, akkor nem szükséges a hosszú magyarázkodás arról, hogy őszintén és jóindulatúan próbáltunk valamit megtenni, akkor is ha nem úgy sikerült. És a másik irányban is így van, minket jól ismerő személynek nem próbálunk valótlan állítani, hiszen sikertelen kísérlet lenne.

Jób Isten előtt áll. Isten mindent lát, mindeneket ismer, még az ember érzései és gondolatai is nyilvánvalóak Előtte. Nem szükséges Isten győzködni, érvekkel bizonyítani bármit is magunkról, teljesen fölösleges minden magyarázkodás, mellyel magunkat szeretnénk igazolni Isten előtt. Mi olyat lehetne Neki mondani, amit P ne tudna, sőt, ne helyesen tudna? Mintha Jób azt mondaná ezzel a mondattal: visszaszívni a szavakat nem tudom, kimondtam azokat a lázadó gondolatokat, pereltem és vádoltam, ez mind igaz. Mit hozzak fel védelmemre? Mindaz, amit mondanék, világos Előtted, URam. Kérdéseidre nincsenek feleleteim, mert azok meghaladják értelmem. Bármit is igyekeznék felelni, azzal csak rontanék helyzetemen. Nincsenek feleleteim, de ezután lesz szemem és fülem. Rád akarok figyelni, amit Te mondasz, URam, az a fontos most már számomra. A sok szenvedés után eljut Jób a kisgyermek Sámuel szintjére, s ide szeretnék állni én is, velük együtt mondom: szólj, URam, mert hallja a Te szolgád!

április 22. – szerda

Pál levele a galatákhoz 5,1: Krisztus szabadságra szabadított meg minket, álljatok meg tehát szilárdan, és ne engedjétek magatokat újra a szolgaság igájába fogni.

Tegyünk egy kísérletet az ige megértéséhez, egy nagyon egyszerű, a mindennapokban számtalanszor ismétlődő példát említve. Így történik a sportban, egy szakma elsajátításában, sok mindenben. Amikor először volt saját földem, elmondták, hogy fentről lefelé fogják megszántani, de keresztbe vetik majd be. Tudomásul vettem, a nem egyenes földeken ez a szabály, ha egy kezdő traktorista jött volna nekem szántani, vagy vetni, lehet, hogy büszkén ecseteltem volna neki új ismereteimet. Később azt is elmondták a szakemberek, hogy az esőzések mennyiségétől, a szántás idejétől és még sok mindentől függően hogyan kell figyelni arra, hogy már a szántással is a vizet levezessük, vagy épp ellenkezőleg, más években a nedvességet igyekezzünk megtartani. Amikor láttam az összefüggéseket, azt is megértettem, hogy a cél nem a fentről lefele szántásból örök szabályt készíteni, hanem a cél a termés, én pedig a célt szem előtt tartva, a körülményekre figyelve kell jó döntéseket hozzak. Ez a lelki életben ma is sokszor nagyon nehezen sikerül, a földművelésben pedig a mások szakértelme a döntő.

Legtöbb ember így gondolja, Istennek elvárásai, rendeletei, törvényei vannak, azok betartása vagy áthágása automatikusan hozza a jutalmat vagy büntetést, akár itt, akár az utolsó napon. Pál arról beszél sok helyen, s nem csak ő, hanem maga Jézus is, hogy mi szabadságra hívtunk el. Nem törvényeket tartunk be, hanem Krisztussal élünk. Ha az Ő Nevének dicsősége fentről lefele szántással érhető el, azt tesszük, de nem a szabály miatt. Lehet, hogy másnap már egy másik módon fogunk cselekedni, de mindig a célra tekintve, s a cél Isten dicsősége. Akárhogyan is cselekszünk, mindig a Lélek vezetése alapján Neki engedelmeskedünk, szabadon, örömmel szolgáljuk Őt.

április 23. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 60,20: Letelnek a gyászod napjai.

Mi a gyászt valakinek az elvesztése miatti szomorúságnak, búslakodásnak tartjuk, amit a külső megjelenéssel is kifejezünk, ruházódásunkkal, vidám vagy szórakoztató alkalmakról való távolmaradással. A közösségi gyász sem ismeretlen fogalom, ma is előfordul, hogy valahol gyásznapot, vagy napokat hirdetnek egy nagyon fontos ember halála miatt, vagy valamilyen tragédia esetén, amiben sokan veszítik életüket. Az ószövetségi nép, mint közösség is gyászolt, amikor például csatát

vesztettek, és sokan haltak meg a csatatéren, s még inkább, ha utána a nép javát fogságba vitték. Az idegen földre került zsidók úgy érezték, hogy a fogság ideje a gyász ideje is, hiszen mindenüket elveszítették. Nincs országuk, templomuk, nincs istentisztelet, odalett a szent város, nincs szabadság és talán a reménység is alig pislákol már, hogy valaha is megváltozik még valami. Már nem csak az emberek elvesztése jelentette a gyászt, hanem a fogság maga. Talán nem idegen ettől a gyásztól a mai emberek élete sem, néha. Bizonyos kor után sok helyen még mindig csak feketébe illik öltözni márpedig az egyben a gyász színe is. És vannak emberek, akik ugyan nem gyászolnak senkit, mégis azt vallják, hogy semmi értelme életüknek, nem várnak semmi jót az élettől, a reménység számukra már csak egykor használt fogalom maradt.

Az ige üzenete nagyon rövid, a lényegét fogalmazza meg pár szóban, mintha arra szólítana ezzel, hogy az elfogadását se bonyolítsuk, hanem ennyire egyszerűen és egyértelműen fogadjuk el, amikor Isten ígéri: a gyász napjai véget érnek. Ő gondoskodik arról, hogy ez megtörténjen. Ő tudja azt, hogy mikor és hogyan fog cselekedni azért, hogy azok, akik már szinte nem is hittek a szabadulásban, haza térjenek és egy új élet alapjait fektessék le. Mennyei Atyám, kérlek, szólítsd meg ezzel az üzenettel mindazokat, akik hosszú ideje gyászban élnek, noha ezt mások talán nem tudják róluk, mert nem a ruhájukkal, külsőségekkel gyászolnak. Akik már szinte nem is remélik, hogy valaha is lesz bármi másként, hadd hallják meg Tőled: véget ér nemsokára a gyász ideje, mert Te cselekszel, Atyám.

április 24. – péntek

A jelenések könyve 2,2: Tudok cselekedeteidről, fáradozásodról és állhatatosságodról.

Noha nem szeretjük bevallani, de nagyon sok mindent teszünk azért, mert látnak az emberek, mert bizonyos magatartást várnak el tőlünk. Biztosan van mindenki életében olyan is, amit nem emberekért, még csak nem is a saját kedvteléséből teszi, hanem Isten akaratát keresve Neki engedelmeskedik. De vajon látja Isten? - környékez meg néha a kételkedés. Vajon sikerült Nevét dicsőítenem, vagy csak tennem kell, és ne is kérdezzek? Az ÚR segítségünkre siet, nem hagy bizonytalanságban, s azt üzeni: láttam, ott voltam, tudok róla, figyeltelek. Látom fáradozásodat, azt, hogy milyen lelkesen igyekszel sok mindent elvégezni a közösségben, a lelkiek terén. Azt is látja az ÚR, amikor nem csak fáradozunk, hanem belefáradunk valamibe, vagy teljesen megfáradunk. Milyen fontos hallani ilyenkor, emlékezni arra, amit Isten üzen: tudok rólad. Tudja Isten, mennyire voltunk állhatatosak, és néha milyen nehéz annak lenni. Isten gyermekének ez elég: tud rólam az én Atyám. Minden az Ő kezében van, a legjobbat akarja, s azt fogja tenni, én pedig, minden gyermekével együtt kezében vagyok.

április 25. – szombat

Máté evangéliuma 20,13.15: Ő pedig egyiküknek így felelt: Barátom, nem bánok veled igazságtalanul... Hát nem tehetek azt a javaimmal, amit akarok? Vagy azért vagy irigy, mert én jó vagyok hozzájuk?

Az irigység egy elterjedt betegség, mely sok ember életét megkeseríti. Nem kevesen vannak azok, akiknek nem csak élmük és ruhájuk van, amivel az apostol szerint meg kellene elégedjenek, hanem annál sokkal több, mégis elégedetlenek. Elméletben legtöbben tudják, hogy nincs okuk a panaszra, hiszen semmi lényegest nem nélkülöznek, sokan még azt is elmondják, hogy mennyivel könnyebb, kényelmesebb az életük, mint a szüleiké, mégsem elégedettek. Tulajdonképpen Jézus kérdésére a válasz az, hogy igen, azért irigy sok ember, mert Isten jó másokhoz. Akkor is, ha egy közösségben 90 ember rosszabbul él, de van mégis 5-6, aki jobban, ez már elég az elégedetlenséghez, az irigységből származó haragnak, szomorúságnak. Hogyan lehet ettől szabadulni, ebből kigyógyulni? Párszor

ajánlottam másoknak, jómagam is kipróbáltam azt, hogy gondoljak azokra, akiknek annyi sincs, mint nekem. Ez is hasznos lehet, de legtöbbször ezzel még nem tudják elérni azt, hogy ne gondoljanak azokra, akik többet, jobbat kaptak, mint ők. Hasznosabbnak találtam saját életemben azt, ha nem a szegényebbekre, nem is a gazdagabbakra gondoltam, hanem Istenre és az Ő ajándékaira. Arra, hogy milyen sok mindent adott nekem az ÚR, anélkül, hogy bármit megszolgáltam, vagy megérdemeltem volna. Fedezzük fel, hogy Isten jó hozzánk, eláraszt naponta ajándékaival, amiket megköszönhetünk, melyeknek örvendezhetünk.

április 26. – vasárnap

Dániel próféta könyve 9,9: A mi Urunk, Istenünk irgalmas és megbocsát.

A mai fiataloknak teljesen normális az, hogy bámiről információt szerezhetnek, mégpedig, ahogy mondani szokták, pár kattintással. Fiataloknak meséltem, hogy alig két évtizede, ha valaki például méhéskedni szeretett volna, bement a városba, könyveket kölcsönzött a könyvtárból, ismerőseitől érdeklődött, hogy ismernek-e ezzel foglalkozó szakembert, azt felkereste, ha megtalálta, mert mobiltelefon sem volt, hogy valaki mindig elérhető legyen. Ami információt sikerült akkor pár nap alatt gyűjteni, azt ma percek alatt megszerezhetjük, sőt, sokkal többet is. Úgy gondolja ezek alapján a mai ember, hogy mindent megtudhat, mindent megismerhet. Van azonban legalább két apró hiányossága ennek a rendszernek is. Az egyik az, hogy amikor elment az érdeklődő a szakemberhez, akkor láthatta a helyszínen szakértelmének gyümölcseit, míg ma sokszor hamis képekkel, az igazság egy részét elhallgató információkkal csapnak be sokunkat. Kisfilmekben, bemutatott interjúkban nem láthatjuk azt, amit nem akarnak megmutatni. A másik hiányosság pedig az, hogy hiányzik a személyesség, nem lehet könyvekből vagy kisfilmekből ugyanúgy megtanulni és megszeretni egy szakmát, hivatást, mint amikor egy másik személlyel kommunikálunk.

Ezt a látszólag az igétől távol álló gondolatsort mégis az ige indította el. Azt a keresztyének szinte kivétel nélkül mind elfogadják, vallják, hogy Isten irgalmas, megbocsát. De a próféta ezt nem tantételnek szánta, az Ő életében nem egy elmélet volt, hanem Dániel és kortársai várták, kérték, hogy Isten irgalma legyen valósággá életükben, szabaduljanak ki a fogságból, térhessenek haza, építsék fel újra a templomot, a szent várost, az országot. Aki kívülről szemléli az egyházat, a keresztyéneket, az nem ismeri meg saját életében Isten irgalmát, bűnbocsánatát, áldásait. Sokan keresztyénekként is csak előírásokat követve szeretnének az üdvözülők seregéhez tartozni, nem tapasztalják meg a hívő élet nehézségeit, örömeit, az élő Isten valóságos közösségét. A mai ige legyen mindnyájunk életében hitvallásból élettapasztalattá.

április 27. – hétfő

A krónikák első könyve 22,19: Most azért keressétek szívvel-lélekkel Isteneteket, az Urat! Lássatok hozzá, és építsétek föl Istennek, az Úrnak a szentélyét.

Dávid nem építhet templomot Istennek, fia, Salamon fogja azt megtenni. Dávid összegyűjti a templom építéséhez mindazt, amire szükség lesz, majd bátorítja Salamont, hogy építse fel az ÚR templomát. A főembereknek Dávid megparancsolja, hogy támogassák fiát ebben a nagy munkában, ennek a felszólításnak része mai igénk. Olyan utasítást ad ebben a király a főembereknek, mely örök érvényű, nekünk is érdemes megszívlelni. Keresd az Urat, és láss munkához, mondja Dávid, imádkozz és dolgozz, szól a jól ismert mondás. Olyan idő következik, amikor az akkori világ talán legcsodálatosabb templomát kell felépíteni, akkor az első tennivaló az, hogy szívvel-lélekkel Isten felé forduljatok. Az Úrral való élő és szoros közösségre lesz most szükség, akkor vegyétek kezetekbe a lapátot és lássatok

munkához. Lehet, hogy sokan megbotránkoznának, de az ige alapján úgy gondolom, néha a templomba azt kellene hirdetni: kedves testvéreim, bízzatok Istenben és seperjétek le a járdát. Őszinte szívvel emeljük szívünket Istenhez, imában és énekszóval dicsérjük Őt, és lássunk neki a kerítés javításának. A sorrend fordítva is igaz, azt is lehetne, talán kellene gyakrabban mondani: testvérek, hozzatok virágot az úrasztalára, de béküljétek meg a szomszédal is. Meszeljük ki, majd takarítsunk és tegyük rendbe a gyülekezeti termet, de ne hiányozzunk a bibliaórától sem, mert ott Istent keressük, szívvel-lélekkel. Salamon és a főemberek megfogadták a tanácsot, útmutatást, az ÚR temploma felépült, a választott nép a templomban imádhatta Istenét. Ma is célba jut az a közösség, amelyik szívvel-lélekkel keresi Istent, s kész megtenni mindazt, ami az Ő akarata.

április 28. – kedd

János evangéliuma 17,24: Atyám, azt akarom, hogy akiket nekem adtál, azok is ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szerettél engem már a világ kezdete előtt.

Újra és újra csodálom, mennyire szereti Krisztus az embert, minket, engem. A minap beszélgettünk valakivel az adakozásról, s azt találtam kérdezni, ha kapna nagyszüleitől száz eurót ajándékba, s elmondanám neki, hogy nagy szükségben vagyok, ez az összeg nagyon fontos lenne nekem, ideadná-e, nem kölcsön, hanem ajándékba, hiszen ő is úgy kapta. Gondolkodás nélkül válaszolt: nem. S nem ítéltem el érte, hiszen az emberi természet őszintesége szólalt meg válaszában.

Krisztus nem tartozott nekünk, mégis lemondott a mennyei dicsőségről, aztán lemondott életéről, vállalta a szenvedést, mindezt értelmetlen bűnösökért. Miután pedig megváltott minket, felment az Atyához, hogy helyet készítsen, hogy Vele lehessünk az örökkévalóságban.

Kivel akar bárki is hosszú ideig együtt lenni? Csak azzal, azokkal, akiket szeret, akik fontosak neki, akiknek közössége örömet jelent. Jézus így tekint ránk, szinte elhinni is alig merem, hogy Isten Fia úgy gondolja, hogy én fontos vagyok Neki, hogy Ő szeretné azt, hogy mindig Vele legyek, örvend annak, ha ott lehetek, ahol Ő van. A földi életben sokszor történik az, hogy keveset vagyunk együtt azokkal, akiket nagyon szeretünk, gondoljunk a nagyszülőkre, szülőkre, akik a mai rohanó világban sokszor évente egyszer, talán egypár órára találkozhatnak unokáikkal, gyermekeikkel. A baráti kapcsolatokra sem tudunk ma annyit szólni, amennyit szeretnénk.

Jézus azt kéri az Atyától, hogy örökre Vele legyünk, értelemszerűen örökre együtt leszünk mindazokkal, akik az övéi. Kimondhatatlan ajándék ez a kimondhatatlanul, felfoghatatlanul szerető Krisztustól. A régi erdélyi énekeskönyvben volt egy ének, amit a kommunista rendszer kivéteztett, aztán a rendszer bukása után visszakért, de rövid időre csupán, mert az új énekeskönyvbe már ismét nem volt helye. Ebből idézek: *óh egykoron, mi boldogság vár ránk te benned mennyország, óh egykoron, megláthatjuk mind megdicsőült szeretteink, s az örök élet hajnalán együtt köszöntünk szép hazám.*

április 29. – szerda

A zoltárok könyve 66,10: Mert megpróbáltál minket, Istenünk, megtisztítottál, mint az ezüstöt.

A próba számunkra sokszor értelmetlen szenvedésnek tűnik, Isten viszont tisztításnak szánja. Hogyan tisztulnak a nemes fémek? Úgy, hogy magas hőmérsékleten leválik róluk az, ami nem arany és nem ezüst, hanem értéktelen, haszontalan, nem odavaló. Ez történik a próbák alatt is. Míg nincsenek

nehézségek életünkben, sok minden ránk rakódik, sok mindenről gondoljuk azt, hogy szükséges, esetleg nélkülözhetetlen. Mondjunk egy egyszerű példát: ha csak egy kis fejfájással küzdünk, már nem annyira fontos a tv sorozat, ha valaki kórházba kerül szeretteink közül, mennyi minden válik egyszerre jelentéktelenné, elhanyagolhatóvá, hiszen gondolkodás nélkül félretesszük azért, hogy mellette legyünk a szenvedőnek. Mi a célja Istennek a próbákkal? Az, hogy megtisztítson, tisztává, ragyogóvá tegye életünket. Ha sok a „lerakódás”, nem csillog az ezüst, ha sok minden nehezedik rá lelkünkre, nem tudunk ragyogni, nem világítunk, mint a hegyen épített város.

Jó Atyám, míg nem nézek az Ige tükrébe, nem látom, mennyire tompa lett a fényem, mennyi minden rakódott rá lelkemre. Ha igéd világosságában ezt felfedezem, sokszor nincs erőm, máskor hiányzik az akaratom ahhoz, hogy mindent eltávolítsak, ami gátol abban, hogy a Tőled származó világosságot tovább adjam. Nem örvendek a próbáknak, de tudom, azok szükségesek ahhoz, hogy ismét tiszta legyek, alkalmas eszköz kezében. A zsoltárossal imádkozom: *Tisztíts meg izsóppal, és tiszta leszek, moss meg engem, és fehérebb leszek, mint a hó.*

április 30. – csütörtök

A zsidókhöz írt levél 10,35: Ne veszítsétek el tehát bizalmatokat, amelynek nagy jutalma van.

A levél címzetteiről azt mondja a szerző, hogy nagyon komoly próbákat kellett kiálljanak hitükért, olyan nehézségeken, szenvedéseken mentek keresztül, melyeket ma legtöbbször nem ismerünk, és sokan nem vagyunk biztosak abban, hogy hasonló próbák alatt mi is megtartanánk bizodalunkat. Gyalázták és meghurcolták az első század keresztyénjeit, fogságot szenvedtek és elkobozták vagyonukat. Emberileg gondolkodva az hiszük sokan, hogy minél több ideje vagyunk Krisztus követői, minél hosszabb ideje maradunk meg a hitben, a magunk szintjén kitartva nehézségek között is, annál bizonyosabb az, hogy mi nem tántorodunk meg, a tapasztalt hívőket nem lehet egykönnyen megrendíteni. Ez bizonyos mértékben igaz is, de az is úgyszintén valóság, hogy a mi ellenségünk nem mond le rólunk, a leghevesebben mindig azokat támadja, akik legközelebb vannak az Úrhoz. Az, hogy valaki mióta jár Jézussal, vagy milyen sok mindent ért el a hitéletben, nem garancia arra, hogy ő nem tévedhet, vagy éppenséggel nem bukhat el. Láttam már nem kevés olyan embert, akik a hitéletben is megfáradt és sebezhető, kiöregedett katona lett, mint a földi küzdelmekben részt vevő harcosok. Nem ítéltem el, mégis fáj az hallani néha, hogy valaki évtizedekig volt egy gyülekezet gondnoka, presbitere, hosszasan sorolja, milyen sokat tettek az ő idejében a gyülekezetért, mennyi áldozatot vállalt maga is önzetlenül a közösségért, sőt, hálát ad Istennek, hogy sok nehézség között is mindig vele volt, és kitartott a hitben, de megfáradt és már nem vágyik a gyülekezetbe. Egészsége még megengedné, de nem jön mégsem az igehallgatók közé. A mai ige alapján kérdezem, már csak magamban, vajon az ilyen ember elveszíthette valamiért bizodalját? Vajon csak a földi gyülekezetért harcolt, abban hitt, hogy az fog gyarapodni, erősödni, de nem tekintett előre, a mennyei ígéretekre? Nem tudom. Az ige alapján imádkozom mindazokért, akik megfáradtak, megtorpantak a hitéletben, akiknek reménysége, bizodalma elveszett, vagy megfogyatkozott, s imádkozom azért is, hogy azok, akik azt gondolják, hogy szilárdan állnak, el ne essenek. Imádkozom nem úgy, mint aki erősebb másoknál, hanem olyan gyermekeként mennyei Atyánknak, aki sokszor van a hitben mélyen, a bizodalomban és reménységben a szakadék szélén. Hiszem, hogy nem veszítjük el bizodalunkat, és nem veszünk el, mert hatalmas Megváltónk van, aki minket megerősít.